

něhož nutno spor posouditi, ježto obec Sviadnov byla součástí Moravy, stanoví: »Hlasování děje se ústně, vidělo-li by se ale předsedajícimu, může se také hlasovati tím, že údové vstanou a zůstanou seděti.« Ze slov tohoto ustanovení »vstanou a zůstanou seděti« nikterak neplyne, že by bylo dovoleno hlasovati pro návrh jediné povstáním; zákon — jak patrně ze srovnání tohoto ustanovení s následujícím odst. 4 — stanoví tu jen zásadu hlasování veřejného, uváděje dva možné způsoby jeho (ústně nebo povstáním) a přičiňuje k druhému způsobu hlasování spojkou »a« toliko opak povstání slovy »zůstanou seděti«. Tím, že jednací řád obec. zastupitelstva nahradil tuto spojku »a« slůvkem »nebo«, nezměnil nijak smysl onoho ustanovení. Mohl tudíž žal. úřad právem vycházeti z toho, že ustanovení jednacího řádu, jehož se v nař. rozhodnutí dovolal, je ve shodě se zákonem.

Na sporu je pak otázka, mohl-li předsedající schůzi obec. zastupitelstva v konkrétním případě stanovit, že se bude hlasovati tak, že kdo je pro schválení určité položky, zůstane seděti, a kdo je proti nebo se zdrží hlasování, povstane.

Hledíc k tomu, že — jak výše uvedeno — jednací řád je ve shodě se zákonem, netřeba při řešení této otázky zabývati se ustanovením jednacího řádu, nýbrž dlužno zkoumati, stanoví-li obec. zřízení, že hlasy pro návrh mohou býti projeveny pouze tím, že člen zastupitelstva povstane, a hlasy proti návrhu tím, že zůstane seděti. Jak bylo již shora uvedeno, nelze z citovaného předpisu obec. zřízení takový smysl vyčísti. Zůstává tedy — nemá-li ani jednací řád v tom směru určitého předpisu — vyhrazeno předsedajícimu, aby určil, kterým způsobem — zda povstáním či zůstáním seděti — projevit se mají hlasy pro návrh a hlasy proti. Není proto nezákonný způsob hlasování, který ve sporném případě předsedající schůzi obec. zastupitelstva stanovil. — — —

Č. 12.248.

Živnostenské právo: Užívá-li živnostník, nejsa k tomu oprávněn již vykonaným zápisem do obch. rejstříku, k vnějšímu označení svého závodu na prvním místě jména svého předchůdce, dopouští se přestupku § 49 bodu 1 živn. řádu.

(Nález z 3. ledna 1936 č. 20.500/35.)

V ě c: Rudolf M. v Praze (adv. Dr. Václav Urban z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 8. dubna 1933 o přestupku živn. řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem z 2. března 1931 uložil magistrát hlav. města Prahy Rudolfu M., malíři pokojů v Praze-Karlíně, pokutu 200 Kč, případně trest vězení na 20 dní pro přestupek § 49 bod 1 živn. řádu, spáchaný tím, že užívá k vnějšímu označení svého závodu jména jemu nepříslušejícího, nejsa k tomu oprávněn již vykonaným zápisem své firmy do obchodního rejstříku, máje na domě firmu: Malíř pokojů Antonín nyní Rudolf M. Tento náález byl nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti uvažil nss toto:

Nař. rozhodnutím uznán byl st-l vinným přestupkem § 49 bod 1 živn. řádu. Podle tohoto ustanovení dopouští se přestupku živn. řádu každý živnostník, jenž v případech, které již §em 46 nebo zákonem o ochraně živnostenských známek nejsou vytčeny, k vnějšímu označení svého závodu nebo bytu, vůbec při provozování svých obchodů užívá jména sobě nepřislušného, nejso k tomu oprávněn již vykonaným zápisem své firmy do obchodního rejstříku. Účelem tohoto ustanovení je chrániti obecenstvo, aby nebylo klamáno o kvalitě nebo o původu zboží tím, že by živnostník používal jména mu nepřislušejícího.

St-l tvrdí, že jména svého zemřelého otce Antonína užívá právem, neboť jednak otec dal mu k tomu svolení, jednak nabyt jeho podniku. Dovojuje, že sporné označení jest označením vhodným, ježto je z něho patrné, že provozuje podnik jako nástupce po svém otci, a proto, že toto označení rozlišuje jeho podnik od podniku jiných a nemůže u nikoho vzbuditi omyl o tom, kdo jest majitelem podniku. Dovojuje konečně, že jest oprávněn užívati jména svého otce přes to, že není zapsán v obchodním rejstříku, a to proto, že užívá v uvedeném označení svého úplného jména i příjmení, takže skutková podstata § 49 živn. řádu dána není.

Proti těmto vývodům stížnosti nutno poukázati na to, že při posuzování sporné otázky nelze bráti zřetel k jednotlivým slovům, z nichž se jméno st-lem užívané skládá, nýbrž k jménu jako celku, tak jak ho st-l užívá. Jménem, kterého st-l v označení užívá, jsou slova »Antonín nyní Rudolf M.«. K užívání tohoto jména není st-l oprávněn, když je nesporné, že se jmenuje Rudolf M. Užívati by ho mohl jenom tehdy, kdyby toto jméno bylo jako firma zapsáno do obchodního rejstříku. Tento předpoklad však splněn není, což st-l sám doznává.

Skutečnost, že u st-le nejsou splněny podmínky pro zápis firmy do obchodního rejstříku, jest nerozhodná. Nemůže-li sporné označení býti zapsáno do obchodního rejstříku, nesmí ho st-l užívati, neboť práva takového by mohl nabýti jenom protokolací.

Tvrdí-li st-l, že skutková podstata § 49 bod 1 živn. řádu jest vyloučena tím, že užívá v označení svého plného jména a příjmení, jest na omylu. K tomu je st-l povinen podle předpisu § 49 č. 4 živn. řádu. Vedle tohoto předpisu platí však pro něho také ještě zákaz § 49 bod 1 živn. řádu. Namítá-li dále, že jména »Antonín« užívá v označení závodu se svolením svého otce, jest okolnost ta bez právního významu pro trestnost st-le podle § 49 bod 1 živn. řádu. Význam by mohla míti tato skutečnost jenom podle § 46 živn. řádu. O takový případ však zde nejde.

Č. 12.249.

Živnostenské právo. — Policejní věci. — Řízení správní: I. Přestupky § 53 odst. 3 zák. č. 111/1927 Sb. o nekalé soutěži stíhají politické úřady. — II. Ke skutkové podstatě těchto přestupků se vyžaduje, aby šlo o jednání nepoctivé.

(Nález z 3. ledna 1936 č. 20.611/35.)